

ROZSDASZÍNORSZÁG ARANYA

Librettó

SZEREPLŐK

MESTER (feltaláló)

KISFIÚ

SZIVATTYÚ (első meghibásodott gép)

PUMPA (második meghibásodott gép)

KALIM PÁL (elszabadult gép)

HALÁSZ (a Madarász fia)

MADARÁSZ (a Fűvész fia)

FÜVÉSZ (a Lámpagyújtó fia)

LÁMPAGYÚJTÓ

KÖVÉR

MÉG KÖVÉREBB

FŐKÖVÉR

MILENNEHAMENNE

MÉH

MÁLNACSERJE

ECETFA

SZUROKÖNTŐ

I. JELENET

A Feltaláló városa.

Mester, Szivattyú, Pumpa, Kalim Pál.

*Rosszul aludt a Feltaláló,
forgolódott egy teljes álló
éjszaka, nem volt nyugalma,
mert amit feltalált, hatalma
nem volt fölötte, az örökmozgó
gépezet magától lépeget
– ezt álmodta épp a Mester,
s efféle rémisztő képeket.*

MESTER

Azt álmodtam – és nőtt a zaj –,
hogy feltaláltam a lomot,
hogy a világ szörnyű zűrzavar,
nem csillog benne már csavar.

A kincs, ami eddig működött,
amit csak nikkkel, króm takar,
rozsdás lett a fű között,
hát hiába éltem, ez zavar.

Gép a világ, s a tengelyen
eltört a fő fogaskerék,
s az újat kárnak reszelem,
szétmorzsolja a terhelés.

Lehet az megedzett acél,
kemény, és pengő, jó merev,
s az ötvözetben ritka érc,
pár perc után már elreped.

*Nagy lett a csörgés-csattogás,
a csörömpölés, a kattogás,
és a robajt tetézi ráadásul:
a vaksötét reggel se tágul.*

*Kalimpál annyi lendkerék
a levegőben, tornyok csúcsán,
szivattyú szörcsög, és derék
pumpák nyöszörögnek csúnyán.*

SZIVATTYÚ

Folyik az orrom, megfázhattam,
lehet az is, hogy vírust kaptam.
Mi lesz velem, ha súlyos nátha?
Úgy érzem, mindjárt köhögnöm kell.

PUMPA

Az is valami? Röhögnom kell.
Nyeltél volna csak annyi füstöt,
amennyit miattad én lenyeltem,
fekete kátrányt, méregezüstöt...

MESTER

Sok találmányom az emberért
betegem köhög, olajat prűszköl,

hát megérte-e dolgozni ezért,
elvakultan a nemes ügytől.

KALIM PÁL

Elszabadultam, azt hiszem,
nem tart fogva a célszerűség,
a mindenkinek hasznos haszon,
már teremtőmhöz se fűz a hűség.

Kalim Pál vagyok.

SZIVATTYÚ

Az ócskavas?

KALIM PÁL

Lekaszálok, összelapítok
mindent, mi élém kerül az úton.
Rossz napod van ma, rút vacak!
Kalim Pál vagyok.

PUMPA

A hős kacat?

KALIM PÁL

Velem akarsz te ujjat húzni,
amire lépek, széthasad,
haragom nem fogod megúszni.

Mert az én kerekem nem pihen,
úgy találtak ki, télen-nyáron
nem baj, ha árt is, mindig járjon.

2. JELENET

Ugyanott.

Mester, Kisfiú, Halász, Madarász, Fűvész, Lámpagyújtó.

*És jární kezdtek mind az utcát
borongó képű nagyatyuskák,
s míg el nem tűntek szem elől,
érdeklődtek afelől...*

HALÁSZ

Láttad-e, fiam, a Feltalálót?
Keresem, mert a tavamat
ma reggel helyén nem találtam,
sem a szivárványszínű halakat.
Mondd meg neki, gondba esve,
a dologtalan halász kereste!

KISFIÚ

Megmondhatom, csak alkalmam lesz-e?
Ezt még előre nem tudhatom.

MESTER

Megmondhatja, ha alkalma adja,
de ezt még előre nem tudhatja...

MADARÁSZ

Merre lakik a Feltaláló,
keresem már egy álló napja.
A halász a fiam, én az apja.
S hogy madarászni erdőbe mentem,
hogy vigyázzak ott a sok rigóra,
nem leltem zöld folyosóra.

KISFTÚ

Elmondhatom, csak alkalmam lesz-e?
Ezt még előre nem tudhatom.

MESTER

Elmondhatja, ha alkalma adja,
de ezt még előre nem tudhatja...

FÜVÉSZ

Látta-e, kedves, a Feltalálót,
a Mestert keresem, tudja, kit?
Én fűvész vagyok, a madarász apja,
oly szép e munka, de most már mégis
szomorkodom, mert eltűnt a héric,
hiába járom kertemet.

LÁMPAGYÚJTÓ

Merre lakik a Feltaláló,
sötét a lámpásolajom,
ha kanócot gyújtok, még sötétebb
lesz az éjjel az utamon.
A fiam fűvész, én lámpagyújtó,
s panaszra jöttem el hazulról.

KISFTÚ

A Mester valahol itt lapul,
de bárhol legyen is, én kivárom,
s elmondom neki, hogyha látom,
miért keresték annyian.

LÁMPAGYÚJTÓ

Nesze, jutalmad szem cukor,
ha megkóstolod, málnaízű,
ha megtaláltad, a bokor
friss gyümölcsöt ad, a messzi hírű.

KISFIÚ

De milyen lehet a málna színe,
mondd el, ha még emlékezel!
Előtted rét, virág, ezer.
Meglátom egyszer, ki tudja, hol,
s honnan tudjam, hogy nem szeder?

MESTER

Jaj, mit is tehettem, figyelmetlen,
hogy nem süt a nap, s a tenger málna
egyetlen csöppje bonbonba zárva.
Mért nem figyeltem a világra?

III. JELENET

Ugyanott.

Mester, Kisfiú, Kövér, Kövérebb, Főkövér, Kalim Pál.

*Nem béke ez itt, ütközet,
tele az utca panaszossal,
s oly hangos lett a haragos dal,
nem találják, akit keresnek.*

KÖVÉR

Ide, te, Mester, ha kiáltok!
Elromlott minden gépezet,

ami a finom étkeket
számhoz vezette, s oda vonta,
ha szomjas voltam, a poharat.

MÉG KÖVÉREBB

Ez a gazember hol lehet,
mikor nem jó a gépem karja,
s viszkető hátam nem vakarja,
fejét veszti majd, istenuccse,
legjobb az lesz, ha föld takarja.

FŐKÖVÉR

Ki tesz a székre, ki tesz ágyba,
ha nem mozdul meg a daru csigája?
Ki visz haza, és ki tesz a kádba,
mondjátok meg, ti, hájak, vérek?!
Vesszen a Mester, csak addig éljek!

KISFTÚ

De mi ez, mondjuk, ahhoz képest,
ha kipusztul mind a szivárványhal?
Hogy rigó a lépre sose száll?
Hogy virágot méh hiába kerget?
A tavasz a héricsre nem talál?

KÖVÉR

Ha nem javít itt senki gépet,
éhen leszünk, és szomjan veszünk.

MÉG KÖVÉREBB

Viszket a hátunk, hogy megveszünk.

FŐKÖVÉR

És el nem érünk karosszéket.

MINDHÁRMAN

Hát, kedves Mester, bújj elő csak!

MESTER

Dehogy bújok, több az eszem,
a lustaság szült annyi gondot,
s tinektek kellett kényelem...

KALIMPÁL

Bezúg az ember, hogyha gép,
s megkívánja, hogyha lép,
laposabb legyen, mint elébb
volt lába alatt a törmelék.

A lelkemben egy útgyalu,
utánam pusztakút, falu,
városi ócska romtelep,
ami marad: a zúzalék.

IV. JELENET

Ugyanott.

Mester, Kisfiú

MESTER

Ha jóvátenni már nem lehet,
sem visszaforgatni semmit itt,
sötét marad végképp az égbolt.

Mi fölemel egy gyermeket,
nem lesz oly hegy, és nincs oly ág,
mi ringat, és hintát dobál.

KISFIÚ

Ki vagy te ott, a fal mögött?
Nem az-e, aki megszökött?

MESTER

Egy egyszerű járókelő.

KISFIÚ

Akkor miért nem bújsz elő?

MESTER

Attól tartok, a bolondkerék,
lekaszál, hogyha itt halad.

KISFIÚ

Hallatszik majd a csörtetése.
Lépj ki hát, mutasd magad!

MESTER

Valami bánt, de nem panaszlom,
az oka én vagyok, attól félek.

KISFIÚ

Ez nem lehet, csakis egy lélek:
se nem utas, se útonálló.

MESTER

El ne mondd senkinek!

KISFIÚ

A Feltaláló!

Jaj, annyian keresnek, akik a sötétben
elhagytak valamit, ami világlott...

MESTER

Csillogó halat, madarat, álmot,
meg a lámpásban lakó világot.

KISFIÚ

Honnan tudod, erről nem szóltam?

MESTER

Már réges-rég itt hallgatóztam.
De azt még nem tudom, te mit szeretnél...

KISFIÚ

Meglátni azt, hogy milyen a málna,
emlékezni a napsugárra.
Az árvácskára: csakugyan árva?
Látni, milyen a pitypang-sárga,
milyen az azúr, milyen a márga?

De nem emlékszem, mert sose láttam
madaraş reggelt én korábban.

MESTER

Ne legyen a nevem Mester,
ha el nem viszlek innen egyszer.
De hallgass most helyette hegedűt!

(...)

Érzed már a madárdal-derűt?

(...)

Vagy figyelj, az erdőben esik...

(...)

Most meg a mókus mogyorót eszik...

KISFIÚ

Szépen szól, de sajnós, elég baj,
elnyomja a dallamot a kerékjaj.

MESTER

Jó. Hát üsse kő, ha itt az óra!
Üljünk csak fel a csodarobogóra!
Keressünk egy reggelt, keressünk egy estét,
egy vízcsobbanást, virágúzó lepkét!

KISFIÚ

Nem láttam még ilyenforma gépet!
És nem zúg, és nem pöfög, de tömérdek
harangjátékot hallani benne.

MESTER

Úgy van, fiú! A neve Milennehamenne...

V. JELENET

A Feltaláló városa és a régi rét.

Mester, Kisfiú

*És utazni kezdtek, hol szűk a sikátor,
s aki ott száguld, az bizony a bátor,
mert minden sarkon útonálló
gépek dohognak. „Megállni, csákó!”
– kiáltanak, hogy megremegsz, olyan az.
Recsegve követelik mindig ugyanazt:
olajat, olajat, olajat!*

MESTER

Ha jól emlékszem, még egy sarok,
és ott leszünk máris a régi réten,
hol gyerekkorom legszebb éveit éltem.
Ha jól emlékszem...

*De a sarkon túl csak újabb utca
következett, s végtelen aszfalt.*

MESTER

Ha jól emlékszem, még egy sarok,
s ott lesz a liget, a madár-vigaszdal,
s a fűzfa, amelynek lombja marasztal.
Ha jól emlékszem...

*De a sarkon túl ismét beton
következett, és semmi zöld.*

MESTER

Ha jól emlékszem, még egy sarok,
s ott lesz bizony a régi völgy,
a folyó és a csónakok.
Ha jól emlékszem...

*De nem értek véget a bajok:
a sarkon túl újabb sarok.*

MESTER

Lehet, hogy rosszul emlékezem,
mert nem találok az elhagyott
rétet, ligetet, csónakot.
Mindent besző a vasbetoninda,
s azt is lepi a város piszka.
S a folyót a feledés felitta.

KISFTÚ

Figyelj csak, miféle hang ez?
Nézd csak, leszáll, miféle lény ez?

MESTER

Egy méhecske csak, a kezed édes?

KISFTÚ

Igen, itt a málnaízű bonbon.
Ezért hát ez a váratlan vizit:
megolvadt, s a kis rovar iszik!

MESTER

Ő az új barátod, ha kedvezel neki.
Biztos ő is a rétet keresi,
hol a sok virág nő, és dalt fakaszt.
Meg kell találnia azt a kast,
hol testvér várja és királynő...

KISFIÚ

Segítsünk neki, különben vége!
De hol találunk édes virágport,
színes ágyást, átrobogó záport...

MESTER

Abból az országból ő a követünk.
Hagyjuk repülni, hogyha jóllakott,
s elvezet minket is oda.
Repülj, méhecske, mi majd követünk!

KISFIÚ

Csak várjuk meg, míg elül a zaj,
hogy követni tudjunk a zümmögést.
A sötétben a pici rovar,
nem követhetjük szabad szemmel.

MESTER

Csönd lesz mindjárt, ha a fő olajcsapot,
elzárod, s leáll a sok rotor ezennel.

(...)

Elhallgat minden, mi eddig zajt csapott.
Lám, lecsitítottuk a világot,
s ha elhallgatsz, te is hallhatod...

KISFIÚ

Utat mutat a zümmögés?

MESTER

Ott száll a méh...

VI. JELENET

A régi réten.

Mester, Kisfiú, Málnacserje.

*S felkapaszkodva a robogóra,
érkezett újabbnál újabb platóra,
a Mester és a kis lovar,
s az utukat vezérlő rovar.
Az lett a legszebb mese benne,
száguldott a Milennehamenne.*

MESTER

Ez itt a rét, és semmi kétség,
de hol van a fű, és hol a kékség?
Nem vártam ezt, nagyon lever:
ameddig szem ellát, roncs hever.

KISFIÚ

Mennünk kellene még tovább...

MESTER

Ha jól látom, egy málnaág!
A méhecskét tán ez vezette,
hogyan ilyen gyorsan idetalált.

*Úgy virágzott a szegény málna,
hogyan tüskés szára szét egy roncsot,
egy rossz futószalagot feszített,
s díszítve gyümölcscsel, virággal,
úgy tetszett, mint ahogy is járna.*

MÁLNACSERJE

Számítottam ám tirátok.
Szerettem volna, hogyha láttok,
ezért neveltem sok virágot,
gondoltam, kevés, ha kiáltok.

Szerettem volna megmutatni,
nektek, akik bajjal jöttök,
nektárban méhet hogy fürösztök,
s pihentetek virágfüzéken...

MESTER

Málnabokor, tiéd az érdem,
de szabad-e még valamit kérnem:
hadd kóstolja meg útitársam
friss termésed, a puha málnát!

KISFTÚ

Ne félj, nem töröm ágát!

MÁLNACSERJE

Azt se bánom, ha édes málhát
vizstek belőle, rajta, bátran!

KISFIÚ

Mily csodás íz, micsoda illat?

MESTER

S ez a virág mézet is ad.

KISFIÚ

Nézd, a méhecske megpihent!

MÁLNACSERJE

Ettél a mézből, nincsen oly messze,
mikor a kaptárt magad kerested.
Mint kisgyerek láttál bokros ligetben.
Megőrzött ám az emlékezet.

VII. JELENET

A régi réten.

Mester, Kisfiú, Ecetfa.

*Haladtak tovább az egykori réten,
hol megmutatkozott a régi éden,
de most már mindent roncs fedett,
amerre csak a méh vezet.
S az volt a legszebb mese benne,
száguldott a Milennehamenne.*

KISFTÚ

Hallod, közeledik a távoli,
dühödten görgő bolondkerék.
S el is gázolhat minket végül,
ha el nem rejtőzünk elébb.

KALIM PÁL

És jár, és kel, és kalapál, kapál...
karom a fűrész, a lapát, a kanál,
és jár, és kel...

*Magától jár a lendkerék.
Önálló életet él a gép.
Az a szerencse, csörög és csattog,
hogy lassan jár, pörög és pattog,
hogy amerre jár, oltári zajt csap.*

KISFIÚ

Hogy került ide a csarnok,
s mi készült benne?

MESTER

Távfűtőállomás, míg üzemelt,
meleget tartott, fűtött házakat,
aztán a szíve megszakadt,
mert elégette az ágakat,
a törzseket, s kiköpött annyi salakot.
S most látom, az utolsó hasáb,
amelyet nem emésztett el a láng,
magasra nő ki a kazánból,
felemelt tetőt, kidöntött ajtót,
s az út fölé nagy lombot hajtott.

Számítottam ám tirátok.
Szerettem volna, hogyha láttok,
ezért növesztem lombomat,
gondoltam, kevés a gondolat.

Látod, mi van az ágra kötve?
Minden hinta felold egy átkot.
Oda, hol úgy megült az árnyék,
általa visszaköltözik a játék.

Mert míg csak fiatal volt a világ,
az is játék volt, hogyha felhő
futott az égre, zúgott az erdő,
s megvirradt madárcsirregésre.

Gyerek volt még, bizony, a Föld,
a pipacspiros, a zsenge zöld,
és a végtelen térben egy volt a renddel
a gyermekisten, a gyermekember.

Együtt játszottak jó sokáig,
két pajkos, nyugtalan kölyök,
s ha színes élet költözött
a rétre, róla ők tehettek.

Eltelt hét év, komolyak lettek,
elmaradtak a fontos tettek,
s jött újabb hét, utána hetven,
s ezer meg ezer lehetetlen.

Mert míg csak fiatal volt a világ,
az is játék volt, hogyha felhő
futott az égre, zúgott az erdő,
s megvirradt madárcsirregésre.

MESTER

Hallod, a Kisfiú nevet?

KISFIÚ

Nem tudtam azt, milyen repülni,
s hogy ég és föld közt jó lehet.
Ecetfa, mért lendítsz magasba?

ECETFA

Hogy jó magasból messze láss.

KISFIÚ

Így, fentről más ám a világ,
és jobbra ott, ha fönny vagyok
sárgán hunyorgó fénysugár,
talán lehullott csillagok.

MESTER

Foglald el mellettem az ülést!
Látod a méhet válladon?
Tudjuk most már, merre kell menni.
A vezetést ismét vállalom.

VIII. JELENET

A régi réten.

Mester, Kisfiú, Szuroköntő, Kalim Pál.

*S elindultak a robogón,
elhagyták kedves hintafájuk.
A sötét már nem futott utánuk,
s előttük nőtt a sárga fény.*

*Kétoldalt súlyos vas magaslott,
s egy helyütt szétvált a sövény.*

KISFIÚ

Miféle tartály, miféle gép ez?

MESTER

Aszfaltot öntettek, szurkot belőle.

KISFIÚ

Akkora, mint egy jó toronyház!

MESTER

Aszfaltot öntettek, szurkot belőle,
míg fekete nem lett a világ tőle,
s az útnak rakott terméskőre
a nagy feketeség kidőlt.

KISFIÚ

Hogy hely ösvénynek sem maradt?

MESTER

Beborít mindent a salak,
s a szuroköntőket mind kitették,
s végképp el is felejtették.

SZUROKÖNTŐ

Eleinte csak a tűz hiányzott,
itt hagytak tétlen, és fájt, hogy fázok.
Csak azon töprengek, mióta várok,
mi hozhatna meleget belém,
hogy élet legyen a parázs helyén.

És hiányzott nagyon a társaság,
de eljött minden virágrajáró,
kiűzni innen a hideget.
Kitöltötték nagy, üresen álló,
melegre vágó szívemet.

Kisfiú, engedd el kezdről a méhet,
megtért az is, ki messzire tévedt,
itt találja, benn, mit keresett, a lépet,
s mindenkit, akit szeretett,
ki az éjjelre lelt itt menedéket.

KISFIÚ

Benned nemcsak a világ összes méze,
de minden fénye is, mit csak oda hordott
a virágról a méh, s mit a szírom
a naptól kapott.

MESTER

Mekkora gép, él és működik,
s nincs benne mégsem éle edzett fém,
csavar, fogaskerék, és el sem török,
ha megkopik végül a világsúly alatt.

SZUROKÖNTŐ

No, és a méhviasz? Nem hallottad, mi az?

MESTER

Gondolod, elbír egy óriástengelyt?

SZUROKÖNTŐ

Mit nem beszélsz: többet is annál, hogyha kell.
Vigyél a lépből, két adag is jár, egyik,
hogy legyőzd a bolondkerék-lényt,
a másik, hogy az éjjeli kalandozás végén
méhviasz-fogaskerékkal szereld fel – e puha résszel –
a világ tengelyét!

S ha nem erőlködik, nem szalajt, nem füstöl,
aranyol majd minden, s ha nem, hát ezüstöl,
mit most csak rozsdá ver, és korom takar,
mindegyik csapágy, tengely, csavar.

Kisfiú, neked meg itt egy üvegtégely,
te sem távozhatsz üres kézzel,
színültig töltve málnamézzel,
e lámpa vezessen aranyfényel.

KISFIÚ

Hogy világlik, mennyi napfény
búvik meg benne, hány virágszirom,
egy világmindenség, és elbírom
mégis, egy kézzel tartom.

MESTER

És ennyi fénnel, ott, a parton
hátha meglátjuk a tavat.

SZUROKÖNTŐ

Siessetek, mert kell a nap!
A város lakói nem remélnek.
Felderül minden, ha odaértek.

KISFIÚ

A méh már hazaért, itt marad.

*S rohantak ők is hazafelé,
harangjátékos masinájuk
orrán a tégely málnaméz
világított a járt úton.*

*S csörögni kezdett a távoli,
dühödten görgő bolondkerék.
S el is gázolja őket végül,
ha mézet nem öntenek elé.*

KALIM PÁL

Micsoda jármű, mi lenne, ha menne?
Ha meglegyintem, tönkremenne.

Add meg magad, kedves Mester!
Többet géppel, mint erővel!
Jicsoda mármű, li menne, ma henne?
Ma heglegyintem, hönkre tenne.
Madd eg agad, medves Kester!
göbbit déppel, int merővel!

MESTER

Int merővel, túlerővel
nem bír a rontó. Ég, borongó,
most agyó! Lerogy a járgány,
bár nagy ő, a Nagy Ő.

IX. JELENET

A régi réten és Feltaláló városában.

Mester, Kisfiú, Fűvész, Madarász, Halász, Lámpagyújtó.

MESTER

Ha jól emlékszem, még egy sarok,
és ott leszünk ismét a régi réten,
hol gyerekkorom legszebb éveit éltem.
Ha jól emlékszem...
Örülök, hogy látlak...

FŰVÉSZ

Örülök én is.
Vigyázz, rá ne lépj, nézd, itt a hérics,
ott őzkerep, emitt pitypang virít,
s láthatsz megannyi gólyahírt.

MESTER

Ha jól emlékszem, még egy sarok,
s ott lesz a liget, a madár-vigaszdal,
s a fűzfa, amelynek lombja marasztal.
Örömmel látlak, madarász...

MADARÁSZ

Csitt, most ne sokat magyarázz!
Látod a rigót? A csőre sárga,
s az ott egy apró őszapó,
s amott egy könnyű cinke szárnyal.

MESTER

Ha jól emlékszem, még egy sarok,
s ott lesz bizony a régi völgy,
s a folyó és a csónakok.
Ha jól emlékszem...
A halász kievez. Jó napot!

HALÁSZ

Szervusz öcsém, most dolgozok,
megyek halászni, s jól vagyok,
ha kérdezted volna, hogy és mint...
Sietek, nézd, ott hal csapott.

LÁMPAGYÚJTÓ

Nem hiszem el, de mégis, mától
az utca megint csak úgy világol,
akár az égi lámpagyár.
S ez bizony nekem nagy öröm.
A semmittevést hogy gyűlölöm!

*S tüstént a város központjába mentek,
hol a művek fő csarnoka állt,
hol rég az atyuskák megjelentek,
s hol a világ főtengelye járt,
amíg csak járt, s ami csak perceg,
az a kis rugó, mi pontos percet,
pontos időt mért, míg el nem romlott,
el nem tört lelke, és összeomlott.*

MESTER

Nézzük, a méhviasz mit ér,
s hogy a viaszfogaskerékkel
végül elindul-e rendben,
amit elrontott az ember!

KISFIÚ

Nézd, lendül a lendkerék,
a rugó rándul, s ráadásul
ketyeg, és hogy üti az időt.

MESTER

És lassan múlni kezd az éj,
végül a nap feljön, fején
egy felhőcsúcs-kalappal.

Ki virraszt, s dolgozik,
róla ki gondoskodik,
hogy aludhasson nappal?

*S elszenderült a Feltaláló,
hogy is ne, hiszen egész álló*

éjszaka fenn volt, s kereste nyugtát,
amíg a szemét le nem csukták
fél megtérés és fél megnyugvás,
de felkeltette, mit meg nem tett...

IX. JELENET

A Feltaláló városában.

Mester, Kövér, Kövérebb, Főkövér

MESTER

Elaludtam, ám a hájkirályok
nem kapták meg még a leckét,
bármit teszek, bármit csinálok,
elronthatom, ha rossz a vége...

Megint zörögnek, ki lehet?

KÖVÉR

Ébredj, Mester, ha kiáltok!

MESTER

Elromlott tán a gépezet,
ami a finom étkeket
szádhoz vezette, s oda vonta,
ha szomjas voltál, a poharat.

KÖVÉR

Dehogy, barátom, szólni jöttem,
hogy kész a kalácsom, kisütöttem.
De furcsán nézel, nem tudod,
hogy a pékszakmát kitanultam,
s remekelek felszabadultan.

MÉG KÖVÉREBB

Hát ez a Mester hol lehet?

MESTER

Fogadjunk, nem jó a géped karja,
s viszkető hátad nem vakarja,
s fejem vennéd te, istenuccse,
a legjobb az lesz, ha föld takarja.

MÉG KÖVÉREBB

Dehogy, barátom, annak vége,
ki enni szeret, a tétlenségnek
hadat üzen, inkább a *sztéket*,
a karajt, a tepertőt süti.
Meghívlak hozzám vacsorára.

FŐKÖVÉR

Hol ez a Mester, hol az árva?!

MESTER

Ugye, az érdekel, ki fektet ágyba,
ha nem mozdul meg a daru csigája?
Ki visz haza, ki tesz a kádba?

FŐKÖVÉR

Nem beszélek én többé hiába,
szakmát tanultam, s a jóféle szájnak
készíték édes süteményt,
s a torta tetején piros szem málna:
s cukrászmester desszertre várja.

X. JELENET
Ugyanott.
Mester, Kisfiú.

MESTER

Mi történik itt, én tényleg nem értem.
Álomban vagyok, vagy túl a lidércen?

Nem ismersz fel, kis útitársam?

KISFIÚ

Magát, bácsi, még sose láttam...

MESTER

Te vagy-e az, ki a napsugárról
kérdezett engem nem is olyan rég?

KISFIÚ

Nézze, itt a nap kicsiben,
csupa sárga láng, mennyi melegség.
E pitypangot magának adom,
van még a pázsiton, megyek, szedek még.

*Nincs már semmi baj, ha jár az óra,
út-ver, mert megjavult ma virradóra.
Meglel így a reggeled, és rád talál az estéd,
ő lesz, ki felkeres, hogyha nem te tennéd.
Minden, mi elveszett, egy pillanat, és megvan,
ha égen a nap ragyog, egy óriási pitypang.*

*Nincs már semmi baj, a mindenórás
világ is megjavul, ha jó az órás,
ha gyakorlott a kéz, szépen csengenek a fémek,
s mind az elhagyott harangszók elérnek.*

*Nem láttam még ilyesforma gépet,
nem zúg, nem pöfög, de temérdek
harang játékát hallani benne:
a neve Milennehamenne.*

*Jó, hát üsse kő, ha jár az óra,
üljünk fel újra a csodarobogóra,
s eljutunk a partra, és eljutunk a rétre,
de érjünk haza mégis mindig estebédre!*